

وحشی بافقی

کمال‌الدین محمد وحشی بافقی در سال ۹۳۹ هجری قمری در بافق، که آبادی بزرگی است در میان یزد و کرمان، چشم به دنیا گشود. وحشی پس از چندی زیستن در یزد به کاشان رفت و در آنجا آغاز به شاعری کرد، سپس به یزد بازگشت و تا پایان عمر در آن شهر زیست و در سال ۹۹۱ هجری درگذشت. از وحشی بافقی اقسام مختلف شعر، از قصیده و غزل و قطعه و رباعی و ترکیب‌بند و ترجیع‌بند و مثنوی باقی مانده است. مثنویهای او «خلدبرین» و «ناظر و منظور» و «فرهاد و شیرین» نام دارند. وحشی را ابداع‌کنندهٔ مکتب وقوع می‌دانند.

هرچه گوئی آخری دارد به غیر از حرف عشق

کاین همه گفتند و آخر نیست این افسانه را

وقوع‌گویی از همان آغاز دچار بلیهٔ تکرار ابتذال شد و لازم آمد تا دوباره راهی برای نوآوری بگشاید. بدین خاطر شیوه‌ای فرعی در مکتب وقوع پیدا شد که مبدع این شیوه وحشی بافقی بود و به آن واسوخت می‌گفتند. همانطور که اشاره شد واسوخت به مفهوم اعراض و روی برتافتن عاشق از معشوق بود. وحشی بافقی در اساس از شاعران مکتب وقوع و نیز از مقلدان بابا فغانی شاعر مطرح دیگر این مکتب می‌باشد. اما وحشی بافقی در حد و وسع خود و تا آنجا که بنیهٔ فرهنگی عصر اجازه